

[Lorentzen.]

sesudgifter i det pågældende år. Det er ret hyggeligt, at man har fået den bestemmelse sat ind, men den viser tillige, at helt sikker ved forslaget er man ikke.

Af lovforslaget ser vi, at fortsættelseskasserne og dermed arbejdsløshedsfonden forsvinder, og at udgifter til løsning af arbejdsløshedsfondens hidtidige opgaver med hensyn til tilskud til undervisning af arbejdsløse fremtidig skal afholdes på de årlige finanslove efter indstilling af et nyt organ, der kommer til at hedde kursusnævnet, og om hvilket det oplyses, at det i alt væsentligt vil få samme sammensætning som den nuværende arbejdsløshedsfonds bestyrelse.

Så fik vi at vide før af det ærede medlem hr. Peter Ravn, at administrationsudgifterne fremtidig skal afholdes af medlemmerne selv, men vi fik ikke at vide, hvor meget det ville koste medlemmerne. Det kunne måske have interesse at høre, at i øjeblikket andrager medlemmernes bidrag til administrationen af arbejdsløshedskasserne godt 16 pct. af medlemsbidraget til hovedforsikringen eller rundt regnet ca. 24 kr. pr. medlem, hvis vi tager alle kasser under ét. Fremtidig skal medlemmerne altså selv afholde disse udgifter, og det må formentlig antages — således som også arbejdsdirektøren har udtalt det i en skrivelse, der er optrykt som bilag til lovforslaget — at den kontrol, der hidtil har været ført fra det offentliges side med hensyn til administrationen, skal forsvinde. Det er måske et spørgsmål, om det er en rigtig, god løsning for kassernes medlemmer.

Skulle jeg sammenfatte mit indtryk af det foreliggende lovforslags permanente regler; må det være dette, at den tilskudsordning, der agtes indført, lider af betydelige mangler med hensyn til varetagelse af statskassens og kommunernes interesser og — efter min opfattelse — også med hensyn til varetagelse af kassemedlemmernes interesser. Vi kan derfor ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, for så vidt angår den permanente del af det. Vi finder, at det er præget af hastværk.

Jeg er jo ganske upolitisk, så jeg kan ikke tænke mig, hvad årsagen til dette hastværk er, men jeg ved, at der skal være kommunalvalg den 4. marts, og det kunne måske være,

at dette spillede en lille smule ind. Jeg ser, at den højtærede økonomiminister ser meget bestemt på mig; den højtærede økonomiminister kender ellers slet ikke til den slags ting. (Økonomiministeren [Bertel Dahlgaard]: Nej, men jeg kender det ærede medlems tempo i behandlingen af denne sag!). Jeg ved godt, at mit navn skal bringes ind her, men det generer mig ikke spor, da den højtærede økonomiminister ikke kender ret meget til, hvad der er foregået i kommissionen. Det interesserer mig meget lidt, al den stund der har været en kommission, der formentlig vil få ord for at have arbejdet hele 1957. Skulle man ønske at sætte små pletter på mig, må man ikke glemme at tage den anden side af medaljen med. Hvis den højtærede økonomiminister havde været finansminister, ville han have takket mig for det arbejde, jeg har gjort i kommissionen.

Jeg finder altså, at lovforslaget er hastværksarbejde, og man skal ikke være alt for sensibel som finansminister, hvis man mener at kunne stå bag et sådant lovforslag i en tid, da hele befolkningen sukker under skattetrykket, og hvor man ikke ved det fjerneste om, hvor langt man kan vove sig ud. Det er også en ret usædvanlig fremgangsmåde at fremsætte et lovforslag på et tidspunkt, da kommissionen ikke har afsluttet sit arbejde. Jeg ved ikke, om det er sket før; det er det måske, men det er ekstraordinært.

Med hensyn til de midlertidige bestemmelser i lovforslaget skal jeg kun sige, at reglen om de 3 pct. kunne vi have forhandlet om, hvis Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse ville efterbetale under en eller anden form. Men vi kan ikke forhandle om det, fordi kassens ledelse har ment at kunne sabotere lovens regler. At folketinget skulle bøje sig herfor den ene gang efter den anden, kan vi ikke gå med til; det ville give meget lidt respekt for det høje tings arbejde.

Til slut vil jeg nævne den foreslåede hjælp til dem, der har været afkontrolleret som ledige i mere end 90 dage. Det forslag har vi sympati for, og jeg er helt sikker på, at vi vil medvirke til at gennemføre denne bestemmelse, dog under forudsætning af at vi får nogle enkelte oplysninger i udvalget, så at vi helt kan bedømme forslagets rækkevidde.